

Arrest

nr. 184 030 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 26 september 2016 ter kennis gegeven.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet)

1.1.1. Op 6 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 164 302 van 18 maart 2016 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.1.2. Op 15 juni 2016 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 174 504 van 12 september 2016 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.1.3. Op 19 september 2016 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 26 september 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 + aanvullingen d.d. 13.05.2011 en 13.05.2016 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Vooreerst merken wij op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat die bepalen waaraan een aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel. Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie) wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van betrokkene ongegrond verklaard.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Hiermee gepaard gaande verwijzen wij nog naar ons schrijven d.d. 08.07.2010. Dit standaardschrijven was gebaseerd op de vernietigde instructies. Met dit schrijven én de inhoud ervan kan aldus geen rekening meer gehouden worden daar deze brief een toepassing was van de instructie.

Betrokkene haalt in de aanvraag 9bis aan dat hij sedert 2001 ononderbroken in België zou verblijven. Betrokkene staaft dit met de volgende documenten (getuigschrift tandarts d.d. 29.04.2003, een attest van een dokter d.d. 24.08.2009, een factuur d.d. 2005, een aankoopbewijs d.d. 2007, een huurcontract d.d. 2006, medische documenten d.d. 2009, een brief van RP LAB d.d. 2009, een overschrijving western union d.d. 2009, facturen van o. a. (...), media markt en BHR Clinique Saint Joseph d.d. 2009, een overschrijvingsbewijs d.d. 2009, een huurcontract d.d. 2009, een klantenkaart MTB, een artiestenkaart, een attest van SPRL C. (...) F, een attest van een beenhouwer en foto's van betrokkene, verder nog een verklaring dat betrokkene in 2003, 2004 en 2007 op consultatie is geweest, een verklaring dat hij in 2003 verschillende keren de dienst ‘Service Droit des étrangers’ heeft bezocht, andere getuigenverklaringen en bewijzen van aankopen). We dienen op te merken dat deze documenten enkel aantonen dat betrokkene sedert 2003 in België vertoeft. Het feit dat betrokkene aldus sedert 2003 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene heeft zich namelijk al die tijd bewust genesteld in de illegaliteit. Deze houding kan onmogelijk beloond worden. Bovendien merken wij op dat betrokkene zich heel goed bewust was van zijn illegale situatie. Betrokkene verwijst namelijk naar een schrijven van de heer G. (...) waarin duidelijk gesteld wordt dat: ‘il fréquente notre service Droit des étrangers de façon régulière depuis 2003. Il est

passé plusieurs fois pour introduire une demande de régularisation, mais nous n'avons pu le faire car ik n'était pas dans les critères de l'article 9'. Betrokkene wist dus héél goed dat hij illegaal op het grondgebied verbleef en dat een aanvraag art. 9bis volgens deze mensen geen kans op slagen had. Toch verkoos betrokkene om zich te nestelen in de illegaliteit. Het is pas op 07.12.2009, na een periode van zes jaar in de illegaliteit, dat betrokkene voor de eerste maal probeert om zijn verblijf te regulariseren. Van een illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling wordt evenwel verwacht zijn illegale toestand zo snel mogelijk ongedaan te maken, door ofwel zijn verblijfstoestand te regulariseren op grond van een in de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid, ofwel om het grondgebied te verlaten. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene vele jaren in de illegaliteit geen grond kunnen vormen voor een machtiging tot verblijf daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, namelijk door zich bewust te nestelen in de illegaliteit.

Verder meent betrokkene dat hij zich gedurende deze periode geïntegreerd zou hebben. Hij meent dat deze integratie een grond zou moeten vormen voor een verblijfsmachtiging. Nogmaals; bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Gebruik makende van deze discretionaire bevoegdheid (én gebaseerd op de hierna uitvoerige motivatie inzake zijn integratie) stellen wij dat deze zogenaamde integratie van betrokkene niet weerhouden kan worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Vooreerst merken wij nogmaals op dat betrokkene zich genesteld heeft in de illegaliteit. Betrokkene wist goed genoeg dat hij zich in illegaal verblijf bevond. Doch, hij heeft er bewust voor gekozen om hier te blijven. Het feit dat hij zich gedurende al die jaren geïntegreerd zou hebben kan niet beloond worden. Bovendien hebben wij moeten vaststellen dat deze zogenaamde integratie geen grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging. Om zijn integratie te staven legt betrokkene volgende stukken voor: met name verschillende getuigenverklaringen; bij de aanvraag d.d. 2009 legt betrokkene een verklaring voor van zijn beenhouwer waaruit blijkt dat hij aldaar klant is, een verklaring van iemand van 'sprl C. (...)' waaruit blijkt dat betrokkene gezongen heeft in zijn zaak, een verklaring van iemand die hem heeft leren kennen in een Marokkaans café, iemand die verklaart hem te kennen sedert 2003, iemand die verklaart hem te kennen als zanger waarmee hij al eens heeft samengewerkt, iemand die stelt betrokkene te kennen van uit zijn winkel, iemand die stelt betrokkene te kennen omdat hij een vriend zou zijn van haar man, iemand die stelt mijnheer te kennen sedert haar aankomst in België, iemand die stelt betrokkene te kennen sedert 2003, iemand die stelt betrokkene 5 jaar te kennen en iemand die stelt betrokkene te kennen sedert 2006. Bij de aanvulling d.d. 13.05.2016 worden nog eens elf getuigenverklaringen voorgelegd. Opmerkelijk hierbij is dat geen enkele persoon van de eerdere getuigenverklaringen terugkomt. Indien betrokkene nauwe banden zou onderhouden met deze personen dan zouden we toch mogen verwachten dat ook deze personen d.d. 2016 een nieuwe steunverklaring zouden opmaken. Dit is echter niet het geval. Wat betreft de getuigenverklaringen bij de aanvulling; de eerste zes getuigenverklaringen zijn verklaringen van zijn huisbaas, zijn dokter en uitbaters van winkels (magazijnen waar betrokkene klant is). Deze getuigenverklaringen tonen enkel aan dat betrokkene alhier een appartement huurt, dat hij regelmatig bij de dokter langsgaat en dat hij alhier vaste klant is in een aantal winkels. De andere getuigenverklaringen stellen betrokkene te kennen sedert 2011 (3 verklaringen), één persoon stelt betrokkene te kennen vanuit een café waar betrokkene soms een liedje zingt, een ander persoon stelt betrokkene te kennen sedert 2008 en stelt dat betrokkene een vriend zou zijn van de familie. Deze getuigenverklaringen zijn echter onvoldoende om aan te nemen dat betrokkene dermate geïntegreerd zou zijn en dat dit zou moeten gepaard gaan met een verblijfsmachtiging. Het is logisch dat betrokkene na een verblijf van al die jaren enige kennissen heeft en enkele vrienden heeft gemaakt. Echter, deze getuigenverklaringen tonen niet aan dat betrokkene dermate hechte nauwe banden zou onderhouden met deze mensen dat dit een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen. Ook het feit dat betrokkene actief is in de artiestenwereld kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Betrokkene toont niet aan dat hij geen artiest zou kunnen zijn in zijn land van herkomst. Betrokkene beweert verder nog dat hij de Nederlandse taal goed zou beheersen. Betrokkene legt hier echter geen enkel bewijs van voor, noch toont hij aan dat hij Nederlandse lessen zou hebben gevolgd. Betrokkene legt verder een bewijs voor van het feit dat hij zich ingeschreven zou hebben voor Franse lessen. Dit attest dateert van augustus 2009. Het louter voorleggen van een inschrijvingsbewijs toont niet aan dat betrokkene deze lessen ook daadwerkelijk heeft gevolgd. Voorts legt betrokkene nog een arbeidsovereenkomst d.d. 19.10.2009 om tewerkgesteld te worden bij CNNN sprl, als arbeider. Wij merken op dat het bedrijf CNNN sprl bij vonnis van 14.05.2013 gewezen door de Rechtbank van Koophandel te Brussel, failliet werd verklaard (faillissementsnummer 20121629). Het voorleggen van dit arbeidscontract kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Betrokkene legt verder nog twee werkaanbiedingen voor om tewerkgesteld te worden bij M. (...) sprl als kelner en bij S. M. (...) sprl als verkoper in een elektronikawinkel. Het siert betrokkene dat hij werkbered

is doch hij toont niet aan waarom deze werkaanbiedingen een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze beroepen niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. De zogenaamde integratie van betrokkene kan aldus niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde gekend zou hebben en dat hij aldus van onberispelijk gedrag zou zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers 30 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat hij alhier een nauw gezinsleven zou hebben of dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven. Noch toont betrokkene aan dat hij alhier andere nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Tot slot; betrokkene verwijst verder nog naar de verklaringen van de heer Roosemont, Directeur-Generaal van de Dienst Veemdelingenzaken die stelde dat hij al het mogelijke zou doen om regularisaties te geven aan mensen die een arbeidskaart kregen en een arbeidscontract als zij werk zouden zoeken in knelpuntberoepen. Ook dit kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging daar betrokkene geen arbeidskaart en geen arbeidscontract voorlegt, maar louter twee werkaanbiedingen (supra).
(...)"

1.2. Op 19 september 2016 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 26 september 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met de artikelen 3 en 6 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt een kennelijke appreciatiefout aangevoerd en wordt in de uiteenzetting van het middel gewag gemaakt van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Schending van de motiveringsplicht, van artikel 9bis en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dat de eiser een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert;

a. Over de instructie van 19 juli 2009

Overwegende dat de aanvraag 9bis ingediend werd op 7 december 2009, dus voor dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State; dat de aanvraag zich dus logischerwijze baseert op deze instructie;

Dat verweester in eerste instantie argumenteert dat de instructies dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn.

Dat ondanks de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State de verweester de criteria zoals opgesomd in deze instructies en herhaald in haar eigen vademecum nog steeds hanteert.

Dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Dat het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat tot op heden er nog geen nieuw beleid bekend werd gemaakt.

Dat, aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, aldus mag verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt genomen na aftoetsing van de criteria en rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Dat anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Dat, ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, duidelijkheid dient nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

Dat de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken rechtmatige verwachtingen schept bij de rechtsonderhorige en dat een bestuur, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dient te honoreren.

Dat verzoeker mocht verwachten dat hij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Dat, gelet op de bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoeker er rechtmatig mocht van uitgaan dat personen die zich in analoge omstandigheden bevinden werden geregulariseerd.

Dat ondanks het feit dat de humanitaire regularisatie een gunst is dewelke in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris wordt toegekend, duidelijkheid mag verwacht worden en dat dient gehandeld te worden met respect voor het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Dat in een arrest n°215.571 van 05.10.2011 de Raad van State heeft geoordeeld dat de toepassing van deze instructie als dwingende regel, ten aanzien waarvan de verwerende partij geen enkele appreciatiemogelijkheid meer heeft, in tegenstrijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen december 1980.

Dat de tegenpartij daarom in concreto de aanvragen moet onderzoeken die haar worden voorgelegd en deze Instructie ontslaat de tegenpartij er niet van om haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen.

Dat dit helemaal niet betekent dat de Instructie helemaal niet in aanmerking zou mogen worden genomen en dat de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn;

Dat de bestreden beslissing dus moest uitleggen waarom de ingeroepen criteria van de Instructie vandaag niet langer voldoen om de aanvraag 9bis gegrond te verklaren;

Dat deze kennelijke appreciatiefout en interpretatiefout aan de basis ligt van de bestreden beslissing en er deel van uitmaakt.

Dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten aan eisers om de redenen te begrijpen die de niet-toepassing van de Instructie van 19.07.2009 en de erin vervatte criteria hebben gerechtvaardigd: er wordt niet geantwoord op een essentieel argument van verzoeker.

Dat de tegenpartij daarom de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat zij het rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden door niet het geheel van de elementen die haar werden voorgelegd in aanmerking te nemen en door de bestuurlijke beslissing niet met zorgvuldigheid te nemen.

Dat de bestreden beslissing met de stereotype motivering volgens dewelke de instructie werd vernietigd door de Raad van State niet op correcte formele en adequate wijze is gemotiveerd.

Dat het algemeen geweten is dat de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Meneer WATHELET zich ertoe geëngageerd heeft om de criteria in de instructie verder toe te passen.

Dat deze bevestiging ruime publiciteit heeft gekregen, met name op de website van de tegenpartij, wat ook niet wordt betwist.

Dat de omzendbrief van 26.03.2009 van Mevrouw TURTELBOOM en het vademecum betreffende de instructie niet werden geannuleerd en dat deze twee instrumenten blijven toepassing vinden, ook na de vernietiging van de instructie door de Raad van State.

Dat verzoeker de criteria en de achterliggende filosofie vervult die door de tegenpartij op publieke wijze werden bekendgemaakt om te worden geregulariseerd op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat daarom moest worden geoordeeld dat eisers buitengewone omstandigheden aantoonde.

Dat ter herinnering : in de omzendbrief van 26 maart 2009 van Mevrouw TURTELBOOM instructie werd gegeven aan Dienst Vreemdelingenzaken om als buitengewone omstandigheden te beschouwen, bepaalde specifieke situaties die zij als humanitair omschreef (zoals de situatie van de eisers). Aldus was dit het geval voor personen met een langdurig verblijf of een langdurige procedure.

Dat de instructie van 19.07.2009 ook bepaalde dat de buitengewone omstandigheden werden vermoed aanwezig te zijn indien men aan één van de erin vervatte criteria voldeed.

Dat door de bestreden beslissing te nemen de tegenpartij het vertrouwensbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat in toepassing van dit rechtsbeginsel de bestuurde moet kunnen rekenen op een zekere, duidelijke en welbepaalde gedragslijn van de overheid of op de beloften die hem zouden zijn gedaan door de overheid in een concreet geval (zie CE arrêt n°216095, 27.10.2011).

Dat de Raad van State bovendien heeft gepreciseerd: « S'agissant d'un acte individuel, dans le cadre duquel l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation, la possibilité de réclamer la protection de la confiance légitime suppose une situation dans laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées» (CE arrêt n°99052, 24.09.2001).

Dat in dit geval verzoeker zich kon baseren op een duidelijke gedragslijn. Precieze garanties werden hem gegeven, die van die aard waren om in zijn hoofde geformuleerde verwachtingen te doen ontstaan.

Dat de drie voorwaarden die vereist zijn opdat dit rechtsbeginsel zou zijn geschonden, vervuld zijn. Het bestuur heeft een fout begaan (opstellen van de instructie en de niet-toepassing ervan), een opgewekt legitiem vertrouwen als gevolg van die fout (publiek engagement om deze instructie toe te passen) en de afwezigheid van een ernstig motief dat zou toelaten om terug te komen op deze erkenning (CE 183464, 27.05.2008).

Dat door op die wijze te handelen de tegenpartij het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid heeft geschonden.

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid het verboden is aan de wetgever om zonder objectieve en redelijke rechtvaardiging het belang aan te tasten dat de rechtsonderhorigen hebben om in staat te zijn om de juridische gevolgen van hun handelingen te voorzien (CE , n° 213318, 18.05.2011).

Dat Mevrouw A. MORTELMANS omschrijft in een artikel « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 » hoe het feit dat de continue toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 de continue toepassing vormde van het regeerakkoord en dat het arrest van de Raad van State dat de instructie vernietigde deze praktijk niet aantastte (stuk 5 : A. MORTELMANS, « Overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van het regeerakkoord van 18 maart 2008 », N.J.W., 2010, nr. 215, 42-52 geciteerd in E. SOMERS, « Artikel 9bis, rien ne va plus ? », T.V.R., 2013, nr.3, p. 220).

Dat zij eveneens oordeelt dat de belofte om de criteria verder te blijven toepassen, ondanks de vernietiging door de Raad van State betekent dat de burger het recht heeft om deze beloftes verder te zien toepassen.

Dat in toepassing van het algemeen rechtsbeginsel de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft en de mogelijkheid om aan te kondigen dat deze criteria verder zullen worden toegepast maar in het geval dat de overheid deze politiek of gedragslijn zou wijzigen, dat behoort het aan de overheid om deze wijziging duidelijk te communiceren aan het publiek, de burgers en het is op dat niveau dat het bestuur in gebreke is gebleven om zich te gedragen conform het beginsel van de rechtszekerheid (stuk 5 : E. SOMERS, op. cit., p. 220).

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de criteria niet zouden kunnen leiden, in het geval van verzoeker, tot een gegrondheidsbeslissing, ondanks de discretionaire bevoegdheid van de tegenpartij waarvan zij voordien steeds gebruik maakte om de criteria toch verder blijven toe te passen ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State.

Dat een discretionaire politiek niet hetzelfde is als een arbitraire of blinde politiek gezien het bestuur zelf de criteria of de gedragslijnen heeft gecommuniceerd, terwijl zij steeds haar discretionaire bevoegdheid behoudt om elk dossier te beoordelen op zij neigen verdiensten.

Dat het bestuur niet op adequate wijze waarom zij geen toepassing maakte van haar discretionaire bevoegdheid om de criteria van de instructie verder toe te passen op het dossier van verzoeker, in tegenstelling tot wat zij publiekelijk beloofde.

Dat bovendien het algemeen rechtsbeginsel « patere legem quam ipsi fecisti » aan het bestuur oplegt om de regels te respecteren die zij zelf heeft opgesteld bij de concrete toepassing van deze regels (stuk 4 : E. SOMERS, op. cit., p. 222).

Dat aldus de Raad van State een beslissing van de DVZ heeft vernietigd omwille van het feit dat het bestuur aankondigde dat asielzoekers zouden worden geregulariseerd wanneer zij gedurende meer dan vijf jaar op het grondgebied verbleven op voorwaarde dat zij hun asielprocedure zouden stopzetten en dit omdat in het concrete geval de regularisatie werd geweigerd aan betrokkene die zich in die situatie bevond omdat dit willekeur uitmaakte (C.E., 12 januari. 1996, n° 57.500, T.V.R., 1996, nr. 2, 154-155).

Dat de bestreden beslissing op totaal willekeurige wijze is genomen, net als in het hiervoor geciteerde arrest van de Raad van state en daarom moet worden vastgesteld dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en van « patere legem quam ipsi fecisti » is geschonden.

b. Over de gegrondheid van de aanvraag

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat door het feit dat de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk heeft verklaard, er uitdrukkelijk wordt ingestemd met de motivering van het verzoekschrift van de eiser wat betreft de buitengewone omstandigheden die het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, en dit zelfs voor tijdelijke duur;

Dat de bestreden beslissing dan moet motiveren waarom het feit dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst niet voldoet voor de gegrondheid van de aanvraag.

Dat daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat het lang verblijf van verzoeker in België geen grond kan zijn voor regularisatie gezien hij tot 2009 op de hoogte was van zijn illegaliteit en niet in aanmerking kwam voor een regularisatieaanvraag. De bestreden beslissing vermeldt echter niet het feit dat verzoeker sinds 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis, die 2 jaar later ontvankelijk werd verklaard, en waarvan de ongegrondheidsbeslissing vernietigd werd door Uw Raad. Gedurende zeven jaar was verzoeker dus in afwachting van een antwoord op zijn aanvraag op grond van artikel 9bis. Verzoeker had hoop dat zijn situatie geregulariseerd zou worden gezien zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard en er werd en hij verschillende werkaanbiedingen had.

Dat de bestreden beslissing daarenboven niet kan motiveren dat : "Het is pas op 07.12.2009, na een periode van zes jaar in de illegaliteit, dat betrokkene voor de eerste maal probeert om zijn verblijf te regulariseren" terwijl er een attest is van de heer G. (...), die geciteerd wordt in de bestreden beslissing, die duidelijk stelt dat verzoeker sinds 2003 regelmatig langs de Dienst Vreemdelingenrecht ging om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker had het dus meermaals voor 2009 geprobeerd.

Dat verzoeker in die periode dus in België zijn leven verder heeft gebouwd en sociale banden heeft gecreëerd met de legitieme gedachte dat hij een verblijfsrecht ging hebben in België; dat hij alles heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren, verschillende werkaanbiedingen heeft gekregen, dat zijn werkgever een aanvraag tot arbeidskaart heeft ingediend en dat verzoeker in beroep is gegaan tegen de weigering van die arbeidskaart; dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door enkel rekening te houden met de periode van 2003 tot 2009, wat minder dan de helft is van zijn verblijf in België; dat de bestreden beslissing niet kan stellen dat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, namelijk door zich bewust nestelen in de illegaliteit" terwijl verzoeker al sinds 2003 zijn verblijf probeert te regulariseren en sinds 2009 een regularisatieaanvraag had ingediend die in 2011 ontvankelijk werd verklaard;

De bestreden beslissing motiveert vervolgens over de integratie van verzoeker: "deze getuigenverklaringen tonen niet aan dat betrokkene dermate hechte nauwe banden zou onderhouden met deze mensen dat dit een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen". Deze conclusie wordt getrokken uit het feit dat de personen die getuigd hebben van de sociale integratie in 2009 niet dezelfde personen zijn dan die van 2016. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Het is niet omdat verzoeker aan verschillende personen heeft gevraagd om een steunverklaring op te maken dat hij niet langer in contact is met de mensen die die steunverklaring hadden opgemaakt in 2009. Het feit dat de sociale contacten van verzoeker veranderd zouden zijn kan ook niet aantonen dat verzoeker niet lokaal geïntegreerd zou zijn.

Dat daarenboven verzoeker als grond voor zijn regularisatie niet enkel zijn integratie en zijn kennissen stelt; dat dit een van de verschillende elementen is die het dossier van verzoeker kenmerken en die in hun geheel zonder twijfel tot zijn regularisatie moeten leiden;

Dat de bestreden beslissing vervolgens stelt: "ook het feit dat hij actief is in de artiestenwereld kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie". Dit bewijst echter verzoekers integratie in België, in een cirkel waar het niet gemakkelijk is om zich te integreren, integratie die lijkt betwist te worden door de bestreden beslissing. Dit wijst opnieuw op de inconsistentie van de bestreden beslissing en de daaruit volgende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplichten.

Wat de taalkennis betreft spreekt verzoeker goed Frans, reden waarom hij bij de vorige procedure het Frans had gekozen als proceduretaal, ook al kan hij daar geen bewijs van voorleggen. De meeste getuigschriften werden opgesteld in het Frans en verzoeker kreeg werkaanbiedingen in het Frans, wat een bewijs is dat hij die taal beheerst. Wat verzoekers kennis betreft van het Nederlands, ontbreken er inderdaad bewijzen in het dossier. De taalkennis is echter geen wettelijk vereiste van artikel 9bis Vreemdelingenwet noch om aanspraak te kunnen maken op artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing kon zich dus niet baseren op het gebrek van bewijzen dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is om te oordelen dat verzoekers integratie niet voldoende is om zijn aanvraag 9bis gegrond te verklaren. Verzoeker woont daarenboven in Brussel waar men zich perfect kan integreren in het Frans.

Wat de werkbereidheid betreft erkent de bestreden beslissing dat verzoeker werkbereid is, gezien het stelt: "het siert betrokkene dat hij werkbereid is", maar stelt vervolgens dat hij even goed zou kunnen werken in zijn land van herkomst. Hoe het feit dat verzoeker ook zou kunnen werken in zijn land van herkomst als argument kan worden gebruikt om de lokale verankering van verzoeker te betwisten is uiterst onduidelijk.

De motivering van de bestreden beslissing is dus niet adequaat: verwerende partij erkent de werkbereidheid van verzoeker alsook de werkopportunities die hij heeft. Het motiveert niet waarom het feit dat verzoeker mogelijks zou kunnen werken in zijn land van herkomst een reden is om de aanvraag 9bis ongegrond te verklaren.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing letterlijk "betrokkene toont niet aan dat hij deze beroepen niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst" (wij onderlijnen). Deze beroepen zijn echter bij Belgische bedrijven en kunnen dus onmogelijk uitgeoefend worden in verzoekers land van herkomst. Daarenboven had verzoeker aangehaald dat hij geen banden meer had met zijn land van herkomst.

Terwijl de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont waarom zijn werkopportunities een verblijfsmachtiging zou rechtvaardigen komt het toe aan verwerende partij om te motiveren waarom het niet het geval zou zijn.

Daarenboven leest men in de brief gericht aan Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2016:

"De twee werkbeloften die mijn cliënt voorlegt, betreffen de mogelijkheid om een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af te sluiten, ofwel als kelner (stuk 2) bij de Sprl M. (...) voor een maandelijks salaris van 1400 € ofwel als verkoper bij de Sprl S.-M. (...), eveneens een voltijdse betrekking voor onbepaalde duur voor een loon dat beantwoordt aan de barema's van die sector (stuk 3).

Het is geweten dat zowel het beroep van kelner als van verkoper in het Brussels gewest een knelpuntberoep is (stuk 7 : lijst knelpuntberoepen Actiris). Het regulariseren van het verblijf van mijn cliënt zou daarom een waardevolle bijdrage uitmaken aan de maatschappij en het is duidelijk dat hij geen belasting zal vormen voor het sociaal zekerheidssysteem waar hij dan integendeel kan toe bijdragen.

Ter herinnering, door de Heer Directeur-generaal van DVZ, Meneer ROOSEMONT werd nog gesuggereerd aan vreemdelingen die hun verblijf wensen te regulariseren, dat zij werk zouden zoeken in knelpuntberoepen (stuk 8 : Het Laatste Nieuws, "Vreemdelingenzaken : zoek werk in knelpuntberoepen") en dat hij al het mogelijke zou doen om regularisaties te geven aan mensen die een arbeidskaart kregen en een arbeidscontract.

Mijn cliënt behoort tot die catégorie van vreemdelingen waarvoor de Directeur-generaal zich heeft geëngageerd om al het mogelijke te doen om hun situatie te regulariseren."

Verzoeker heeft dus duidelijk gemotiveerd waarom zijn werkbeloftes een reden is om zijn verblijf te regulariseren, samen met alle andere redenen aan de basis van zijn aanvraag. De bestreden beslissing formuleert geen antwoord op deze argumenten en stelt louter "betrokkene toont niet aan (...) waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen".

De bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel gezien het geen rekening houdt met alle elementen aangevoerd door verzoeker.

2. Schending van artikel 8 EVRM

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is "daar betrokkene niet aantoonde dat hij alhier een nauw gezinsleven zou hebben of dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven".

Door het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM dermate te beperken schendt de bestreden beslissing de bepaling.

Het begrip « privé-leven » is een brede term en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29, wij onderstrepen) :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et si.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série _A no 251-B).

Dat verzoeker zijn integratie in België heeft aangetoond en dat deze bevestigd werd in de beslissing van 6 februari 2012; Dat verzoeker in België verblijft sinds 31 augustus 2001 en geen contacten meer heeft met zijn land van herkomst; dat het geheel van zijn relaties zich in België bevinden; dat verzoeker dus een intens privéleven heeft in België dat hij niet zelfs tijdelijk kan missen;

Dat verwerende partij erkend dat verzoeker bewezen heeft dat hij sinds 2003 ononderbroken in België verblijft;

Dat verschillende getuigenissen bewijzen het privéleven van verzoeker in België, zoals bevestigd door de bestreden beslissing: "Op het gebied van zijn sociale banden moeten we vaststellen dat betrokkene verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen."

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in het arrest van 18 maart 2016 betreffende dezelfde aanvraag 9bis van verzoeker:

"De verwerende partij motiveert echter niet waarom de, in casu niet betwiste integratie niet tot de gegrondheid van de aanvraag leidt".

In de beslissing van 15 juni 2016 stelt verwerende partij echter: "de lokale verankering van betrokkene wordt dus in totaliteit onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie"

Dat daarenboven de bestreden beslissing komt met een definitie van lokale verankering die niet wordt vermeld in de wet of enige geldende norm en die blijkbaar verschilt van de vroeger beoordeling van verwerende partij gezien tot nu toe verzoeker wel als geïntegreerd werd beschouwd; dat niet blijkt waar de bestreden beslissing die definitie vandaan haalt;

Door deze integratie in de bestreden beslissing op die manier in vraag te stellen schendt de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van 18 maart 2016 van Uw Raad. De bestreden beslissing moet vernietigd worden gezien het de integratie van verzoeker in twijfel trekt;

Dat de tegenpartij zich verbergt achter het feit dat in het kader van beoordelen van de gegrondheid van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf zij een zekere appreciatiemarge heeft en een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid, wat eveneens door het artikel 8 EVRM wordt geboden, maar de tegenpartij kan er zich niet toe beperken om zich te beroepen op deze appreciatiebevoegdheid om enkel te stellen dat het niet in aanmerking komt voor de gunstmaatregel van de machtiging tot verblijf, gezien het fundamenteel karakter van het artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven garandeert en ook aan de tegenpartij oplegt om over te gaan tot een onderzoek van legitimiteit, proportionaliteit en de evenwichtigheid van de aantasting van het privé en gezinsleven dat de bestreden beslissing in casu tot gevolg heeft;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat een uitzetting of weigering van verblijf een inmenging kan zijn in het gezinsleven dat onverenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM (EHRM Ciliz tegen Nederland (2000), arrest van 11 juli 2000 en Commissie, beslissing van 12 januari 1993, Xt. Frankrijk, T. Vreemd, 1993, 206; Rei>. dr. étr., 1993, 357);

Dat in nog andere beslissingen het EHRM heeft geoordeeld dat een weigering van verblijf of een uitzettingsmaatregel een schending uitmaakt met het artikel 8 EHRM (zie bv: Nunez tegen Noorwegen en EHRM Rodrigues da Silva and Hoogkamer tegen Nederland en EHRM Berrehab tegen Nederland). Dat ook de Raad van State op verschillende momenten heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van verblijf een schending kan uitmaken van het artikel 8 EVRM;

De bestreden beslissing vormt dus een schending op artikel 8 EVRM.

3. Bevel om het grondgebied te verlaten

Overwegende dat het bevel om het grondgebied te verlaten het accessorium is van de beslissing 9bis;

Dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing dus de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing met zich meebrengt."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- De formele motiveringsplicht,*
- Art. 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag*

- Art. 8 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden zou zijn tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekende partij voert bovendien aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie zou hebben toegezegd dat zij de instructie zou blijven toepassen en dat de instructie Turtelboom nog steeds van toepassing zou zijn, nu zij nooit is opgeheven.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden gevolgd.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, is de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins gehouden tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek vooreerst kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“(…)”

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd en dit gelet op haar strijdigheid met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verweerder verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

Verweerder benadrukt verder dat de Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Verweerder merkt vervolgens op dat verzoekende partij evenmin kan worden gevolgd, daar waar zij voorhoudt dat de instructie Turtelboom van maart 2009 nog steeds van toepassing is.

Verweerder laat gelden dat de criteria van de instructie van 26.03.2009 van Minister Turtelboom allen werden overgenomen in de instructie van 19.07.2009 (waarvan nog bijkomende criteria werden toegevoegd die nog niet waren opgenomen voordien), zodat dezelfde redenering vanzelfsprekend geldt.

Verweerder herhaalt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 en dat dit vernietigingsarrest werking erga omnes heeft, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op voormelde vernietigde instructie.

De instructie van 19 juli 2009 is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd. Verzoekende partij kan evenmin nog dienstig verwijzen naar de instructie van 26.03.2009 die eveneens tot gevolg had dat de gemachtigde diende te “besluiten dat de bijzondere omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de wet zijn vervuld” indien de vreemdeling zich in één van deze ‘prangende humanitaire situaties’ bevond.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek bovendien voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt om contra legem de ongegrondheid van een aanvraag niet te onderzoeken. De gemachtigde van de Staatssecretaris is gebonden door de vigerende wetgeving. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Zie zin die zin:

“Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid”. (R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij beklemtoont dat in de bestreden beslissing zeer uitvoerig wordt ingegaan op de elementen in de aanvraag 9 bis, doch dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot het besluit komt dat er onvoldoende redenen zijn om een verblijf toe te staan.

Dit behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Verzoekers kritiek noopt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een feitelijke herbeoordeling, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

Het toekennen van een machtiging tot verblijf is inderdaad een gunstmaatregel (zie o.m. R.v.V. nr. 67.787 van 3 oktober 2011, nr. 68.153 van 7 oktober 2011, nr. van 17 oktober 2011).

Terecht motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris als volgt in de bestreden beslissing:

“(…)”

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

De verweerder laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

Verzoekende partij verwijst naar eerdere rechtspraak, waaruit zij afleidt dat haar (niet betwiste) integratie zonder meer aanleiding tot regularisatie diende te geven, en niet verder kon worden besproken.

Dergelijke stelling mist juridische grondslag, daar waar zij de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet (dat ten gronde geen voorwaarden bevat) miskent.

De bestreden beslissing is ten andere geenszins tegenstrijdig: de gemachtigde van de Staatssecretaris erkent hierin de integratie, maar motiveert dat deze geen blijk geeft van aanzienlijke inspanningen, omdat de voorgelegde bewijzen van integratie beperkt zijn.

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en fair play beginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl verzoeker evenmin een schending kan voorhouden van art. 8 EVRM t.a.v. het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoeker geenszins aantoont een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch toont hij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en kan hij bijgevolg geen enkel beroep kan doen op art 8 EVRM.

Verzoeker staaft zijn beschouwingen op geen enkele wijze.

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen.

In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient.”
(R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

In zoverre de verzoekende partij zich tenslotte beroept op de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel is die specifiek t.a.v. minderjarig kinderen wordt genomen.

Er is in casu ook geen sprake van minderjarige kinderen zodat dit onderdeel van het enig middel elke grondslag mist.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet ernstig is, en niet kan worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende machtigingsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond is, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoeker zich beroept “*integraal is vernietigd*” zodat “*de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)*”, dat de vele jaren in de illegaliteit geen grond kunnen vormen voor een machtiging tot verblijf omdat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat het feit dat de verzoeker zich gedurende al die jaren geïntegreerd zou hebben niet beloond kan worden, dat “*van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving*”, dat de verzoeker geen bewijzen voorlegt die zijn bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst kunnen ondersteunen en dit bovendien onwaarschijnlijk is na een verblijf van dertig jaar in Algerije, dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is en dat de verwijzing naar de verklaringen van de heer Roosemont niet weerhouden kan worden als grond voor een verblijfsmachtiging aangezien de verzoeker geen arbeidskaart en geen arbeidscontract voorlegt, maar louter twee werkaanbiedingen.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de

Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de (gemachtigde van de) staatssecretaris dus over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker op 7 december 2009 heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard omdat (onder meer) de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de verzoeker zich ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft beroepen, niet meer van toepassing zijn aangezien deze instructie door de Raad van State vernietigd werd.

De vernietiging van de voornoemde instructie door de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft tot gevolg dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan (cf. RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

De Raad van State oordeelde dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Gelet op voorgaande bespreking wordt in de eerste bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009

als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Door te stellen dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van criteria die waren opgenomen in een vernietigde instructie heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geenszins zijn discretionaire bevoegdheid miskend. De gemachtigde stelt aldus geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaart net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker het niet eens is met de stelling dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn. In zoverre de verzoeker meent dat de draagwijdte van de vernietiging door de Raad van State zou moeten worden beperkt tot het feit dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd voor zover ze op een uitsluitende manier worden gebruikt, maar wel nog moeten worden gehanteerd als positieve criteria, wordt erop gewezen dat de vernietiging door de Raad van State van de instructie als gevolg heeft dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten. Voor zover het betoog van de verzoeker er dus op is gericht een toepassing te vragen van de vernietigde instructie, zelfs al is het maar een toepassing die niet op uitsluitende wijze wordt gehanteerd, is dit niet dienstig.

Waar de verzoeker opwerpt dat hij mocht verwachten dat hij de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten, wordt erop gewezen dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet blijkt evenmin, nu de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoeker beweert, de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben "*bevestigd dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet*".

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar de verzoeker betoogt dat hij beantwoordt aan de criteria van de instructie en dat daaruit dient te volgen dat hij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat door middel van de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bijgevolg het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aanvaard.

De verzoeker werpt op dat waar in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn lang verblijf in België geen grond voor regularisatie kan zijn nu hij op de hoogte was van zijn illegaal verblijfsstatuut, in deze beslissing niet wordt vermeld dat zijn aanvraag dateert van 2009, dewelke twee jaar later ontvankelijk werd verklaard en waarvan de ongegrondheidsbeslissing vernietigd werd door de Raad, zodat hij zeven jaar wachtte op een antwoord op zijn aanvraag. In de bestreden beslissing wordt nochtans duidelijk vermeld dat de aanvraag werd ingediend op 7 december 2009 (en op 13 mei 2011 en 13 mei 2016 werd aangevuld). Voorts blijkt uit wat hierna volgt dat de verzoeker er niet in slaagt te weerleggen dat hij pas na een periode van zes jaar in de illegaliteit voor de eerste maal probeerde om zijn verblijf te regulariseren. Evenmin brengt hij concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat "*(v)an een illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling wordt (...) verwacht zijn illegale toestand zo snel mogelijk ongedaan te maken, door ofwel zijn verblijfstoestand te regulariseren op grond van een in de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid, ofwel om het grondgebied te verlaten*". Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze

geoordeeld heeft dat de *“vele jaren in de illegaliteit geen grond kunnen vormen voor een machtiging tot verblijf”*. De omstandigheid dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt vermeld dat een eerdere ongegrondheidsbeslissing naar aanleiding van de door de verzoeker ingediende machtigingsaanvraag door de Raad werd vernietigd, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker voert dit element overigens noch in zijn initiële aanvraag, noch in de door hem ingediende aanvullingen bij deze aanvraag aan als omstandigheid die ertoe zou moeten leiden dat hem een verblijfsmachtiging zou moeten worden toegekend, zodat niet wordt ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit zou moeten vermelden in de eerste bestreden beslissing.

De verzoeker voert verder aan dat uit het attest van de heer G. blijkt dat hij sinds 2003 regelmatig langs de dienst vreemdelingenrecht ging om zijn verblijf te regulariseren, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan motiveren dat het pas op 7 december 2009 is, na een periode van zes jaar in de illegaliteit, dat hij voor de eerste maal probeert om zijn verblijf te regulariseren. Uit de omstandigheid dat de verzoeker verschillende malen is langsgedaan bij de dienst vreemdelingenrecht van de asbl Promotion et culture te Luik met de vraag om een regularisatieaanvraag in te dienen en dat deze dienst dit niet heeft kunnen doen omdat de verzoeker niet binnen de criteria voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet viel, kan evenwel niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft gesteld dat *“(h)et (...) pas op 07.12.2009 (is), na een periode van zes jaar in de illegaliteit, dat betrokkene voor de eerste maal probeert om zijn verblijf te regulariseren”*. Het is immers niet kennelijk onredelijk om het louter consulteren van een dergelijke dienst vreemdelingenrecht niet gelijk te stellen met het effectief indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diensten van de verwerende partij. In tegendeel, de gemachtigde leidt uit deze consultaties terecht af dat de verzoeker *“héél goed (wist) dat hij illegaal op het grondgebied verbleef en dat een aanvraag art. 9bis volgens deze mensen geen kans op slagen had”*.

Voorts laat de verzoeker gelden dat de redenering in de eerste bestreden beslissing dat de door hem voorgelegde getuigenverklaringen niet aantonen dat hij dermate hechte banden met deze mensen zou onderhouden omdat de getuigenverklaringen bij zijn aanvulling van 13 mei 2016 niet afkomstig zijn van dezelfde personen als deze in 2009 niet kan worden gevolgd, aangezien het niet is omdat hij verschillende personen om een getuigenverklaring heeft gevraagd dat hij niet langer in contact zou zijn met de personen die eerder een getuigenverklaring hebben opgemaakt en het gegeven dat zijn contacten veranderd zijn, bovendien niet aantoonde dat hij niet lokaal geïntegreerd zou zijn. Met de loutere bewering dat hij met die personen nog contact heeft, toont de verzoeker evenwel niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens, noch maakt hij aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om het opmerkelijk te vinden dat bij de bij de aanvulling van 13 mei 2016 gevoegde getuigenverklaringen *“geen enkele persoon van de eerdere getuigenverklaringen terugkomt”*. Bovendien beperkt de verzoeker zijn kritiek slechts tot een enkel motief dat betrekking heeft op de door hem voorgelegde getuigenverklaringen en gaat hij niet in op de overige motieven daaromtrent in de eerste bestreden beslissing, met name dat de getuigenverklaringen die bij de aanvulling van 13 mei 2016 werden gevoegd *“onvoldoende (zijn) om aan te nemen dat betrokkene dermate geïntegreerd zou zijn en dat dit zou moeten gepaard gaan met een verblijfsmachtiging”* en dat het *“logisch (is) dat betrokkene na een verblijf van al die jaren enige kennissen heeft en enkele vrienden heeft gemaakt”*, doch dat deze getuigenverklaringen *“niet aan(tonen) dat betrokkene dermate hechte nauwe banden zou onderhouden met deze mensen dat dit een verblijfsmachtiging zou moeten rechtvaardigen”*. Aldus slaagt de verzoeker er niet in de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Waar de verzoeker nog laat gelden dat zijn integratie en zijn kennissen slechts enkele elementen zijn uit zijn dossier dat in het geheel *“zonder twijfel tot zijn regularisatie (moet) (...) leiden”*, doet hij niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem aangebrachte elementen.

Voor zover de verzoeker aanstipt dat de omstandigheid dat hij actief is in de artiestenwereld zijn integratie aantoonde en meent dat het gegeven dat dit door de eerste bestreden beslissing wordt betwist inconsistent is, wordt er op gewezen dat zijn integratie in de eerste bestreden beslissing niet wordt betwist, doch dat erin wordt gesteld dat deze niet aanvaard wordt als grond voor een verblijfsmachtiging, wat iets geheel anders is. De redenen waarom de integratie van de verzoeker geen grond voor een verblijfsmachtiging vormt, worden in deze beslissing uitvoerig toegelicht. Met zijn betoog toont de verzoeker bovendien niet *in concreto* aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“het feit dat betrokkene actief is in de artiestenwereld”*

niet volstaat voor een verblijfsmachtiging, aangezien hij *“niet aan(toont) dat hij geen artiest zou kunnen zijn in zijn land van herkomst”*.

Verder erkent de verzoeker dat er in zijn dossier bewijzen ontbreken dat hij de Nederlandse taal machtig is, doch merkt hij op dat kennis van het Nederlands geen wettelijke vereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is en dat het oordeel dat zijn integratie niet voldoende is om de aanvraag gegrond te verklaren niet kan steunen op het gebrek aan bewijs dat hij het Nederlands machtig is, nu hij in Brussel woont, waar hij zich ook in het Frans kan integreren. Hij laat gelden dat hij goed Frans spreekt, zijn getuigenverklaringen en werkaanbiedingen in het Frans werden opgesteld, maar hij geeft zelf aan dat hij geen bewijs van zijn kennis van het Frans kan voorleggen. Met een dergelijke uiteenzetting maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld dat hij *“beweert (...) dat hij de Nederlandse taal goed zou beheersen”*, doch hiervan geen enkel bewijs voorlegt, noch aantoont dat hij Nederlandse lessen zou hebben gevolgd, en dat hij *“verder een bewijs voor(legt) van het feit dat hij zich ingeschreven zou hebben voor Franse lessen”*, doch dat *“(d)it attest dateert van augustus 2009”* en dat *“(h)et louter voorleggen van een inschrijvingsbewijs (...) niet aan(toont) dat betrokkene deze lessen ook daadwerkelijk heeft gevolgd”*. Hierbij wordt nogmaals gewezen op de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt bij het (al dan niet) toekennen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door te stellen dat de kennis van het Nederlands geen wettelijke vereiste is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft overschreden. Deze laatste heeft immers nergens gesteld dat de verblijfsmachtiging geweigerd wordt aan de verzoeker om de loutere reden dat hij niet heeft aangetoond het Nederlands machtig te zijn en dat dit een *conditio sine qua non* zou zijn voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Het kan hem evenwel niet ten kwade worden geïdentificeerd hiermee in zijn beoordeling rekening te hebben gehouden.

De verzoeker stipt aan dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij niet aantoont *“dat hij deze beroepen niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst”*, terwijl deze beroepen bij Belgische bedrijven zijn en dus onmogelijk in het land van herkomst kunnen worden uitgeoefend. In de eerste bestreden beslissing wordt inderdaad overwogen dat de verzoeker *“niet aan(toont) dat hij deze beroepen niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen”*. De verzoeker gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de beslissing wanneer hij voorgaande zin interpreteert als zou hij niet hebben aangetoond dat hij de specifieke jobs waarvoor hij werkaanbiedingen heeft gekregen niet kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst. Veeleer wordt bedoeld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen functie als kelner of verkoper in zijn land van herkomst zou kunnen uitoefenen, wat door de verzoeker niet wordt weerlegd of ontkracht. Voor zover de verzoeker hierbij laat gelden dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, beperkt hij zich tot een loutere herhaling van wat hij in zijn machtigingsaanvraag reeds had aangekaart, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hij *“geen bewijzen voor(legt) die deze bewering (...) ondersteunen”* en dat het *“(b)ovendien (...) erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst”*, nu hij *“30 jaar in Algerije (verbleef) en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn relaties in het land van herkomst”*, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar de verzoeker ten slotte nog laat gelden dat de eerste bestreden beslissing geen antwoord biedt op de argumenten ontwikkeld in zijn schrijven van 13 mei 2016 wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk op deze argumenten wordt geantwoord: *“betrokkene verwijst verder nog naar de verklaringen van de heer Roosemont, Directeur-Generaal van de Dienst Veemdelingenzaken die stelde dat hij al het mogelijke zou doen om regularisaties te geven aan mensen die een arbeidskaart kregen en een arbeidscontract als zij werk zouden zoeken in knelpuntberoepen. Ook dit kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging daar betrokkene geen arbeidskaart en geen arbeidscontract voorlegt, maar louter twee werkaanbiedingen (supra).”*

Aldus toont de verzoeker geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt een schending aangetoond van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing(en). Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘privéleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij in België verblijft sinds 31 augustus 2001, dat hij geen contacten meer heeft met zijn land van herkomst, dat het geheel van zijn relaties zich in België bevindt en dat hij hier een intens privéleven heeft dat hij zelfs niet tijdelijk kan missen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afweten van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* wordt niet aangetoond dat de door de verzoeker opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Dit blijkt noch uit de door de verzoeker voorgelegde getuigenverklaringen, waaromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen dat deze *“onvoldoende (zijn) om aan te nemen dat betrokkene dermate geïntegreerd zou zijn en dat dit zou moeten gepaard gaan met een verblijfsmachtiging”*, noch uit de uiteenzetting in het enig middel. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij niet *“aan(toont) dat hij alhier andere nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen”*.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat de eerste bestreden beslissing het arrest van 18 maart 2016 van de Raad miskent door zijn integratie in vraag te stellen, wordt er nogmaals op gewezen dat zijn integratie in deze beslissing niet betwist wordt, doch dat erin wordt gesteld dat deze niet aanvaard wordt als grond voor een verblijfsmachtiging, wat iets geheel anders is. De redenen waarom de integratie van de verzoeker geen grond voor een verblijfsmachtiging vormt, worden in deze beslissing uitvoerig toegelicht.

Ten slotte leiden de bestreden beslissingen niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze hebben enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten verbonden aan een aanvraag om machtiging tot verblijf (zie EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (*cf.* EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Waar de verzoeker nog laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een *accessorium* is van de eerste bestreden beslissing en dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing eveneens de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft, wordt erop gewezen dat, daargelaten de vraag of de verzoeker in zijn redenering kan worden gevolgd, uit wat voorafgaat is gebleken dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing onwettig is.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN